

Vallespir 5

Revista Cultural i Literària

Ermitage
St Ferréol

PH. BLANCHÉ
mars 2008

Tercera Època, núm. 5, Hivern 2009

Editat pel Centre Cultural Català del Vallespir

Preu: 5 euros

Vallespir

Revista Cultural i Literària

CONSELL DE REDACCIÓ

Andreu Balent
Marta Bayot
Martine Berthelot
Josianna Cabanas
Yves Duchâteau
Joan Pau Escudero
Michèle Falgueres
Charles-Henri Julià
Henri Loreto
Margarida Planell
Gentil Puig-Moreno (Director)
Maria Teresa Sinyol
D.A. Vargas

EDITA:

Centre Cultural Català del Vallespir
7 Av. G. Clemenceau i
2, carrer Pierre Camo
66400 CERET

imfo@portal-vallespir.com
Portal: www.portal-vallespir.cat
Tel: 04 68 87 60 90
Tel: 00 33 468 87 60 90

DISSENY I MAQUETA:

Teresa Sinyol (Figueres)

IL·LUSTRACIONS:

Josep Berga
Marc Chagall:
La Promenade (1951), vase
© Adago. Paris 2007
La conversation, plat
© Adago. Paris 2009
Manolo Hugué
Michèle Vert-Nivet

PORTADA:

Dibuix de la capella de Sant Ferréol
per Philippe Blanco

IMPRESSIÓ:

Gràfiques Canigó (Figueres)

DIFUSIÓ:

Llibreries pàgina 2

FOTOGRAFIES:

Andreu Balent
C. Solà
Francesc Ragot
Andreu Bosch (Foto cedida)
Pascala Arizmendi
Seguela-Combes
Maria Carme Jimenez

DOCUMENTACIÓ:

Maria Grau (IFCT-UdeP)
H. Loreto (Arles de Tec)
D.A. Vargas (Ceret)

SUBSCRIPCIÓ:

Vallespir: 7 € per número
Europa: 10 € per número
Pagament per xec a l'ordre del
Centre Cultural Català del Vallespir
2, rue Pierre Camo - 66400 CERET

ISSN: 1147-923X

HIVERN 2009

SUMARI

EDITORIAL

Correu del lector	4
Paraules del director	5

LITERATURA I POESIA

<i>Contes vallespirenchs</i> , d'Esteve Casaponce (1850 - 1932)	6 - 7
<i>Esgarrapades i pinyols a l'ombra de Bellaguarda</i> , de Joan Tocabens	8 - 9 - 10
Ruralisme al Vallespir, per Maria Alzina	11

HISTÒRIA I ETNOGRAFIA

Transhumància al Vallespir l'any 1520, per Andreu Balent	12 - 13
Història dels molins de Reiners, per Montserrat Cailà	14 - 15

PINTURA I MÚSICA

Marc Chagall i la ceràmica, per Josefina Matamoros	16 - 17
El Vallespir, refugi dels pintors de l'escola d'Olot, per Joan Sala	18 - 19
El jove violoncel·lista de Ceret Francesc Ragot	20 - 21

LLENGUA

L'adverbi «ontocom» al Vallespir, per Jean-Paul Escudero	22
--	----

PREMIS I RECORDS

Premi RECERCAT 2008 al CCCV del Vallespir, per Josep Santesmases i Ollé	23
Caterina Erre, una «hostessa» amb un gran cor, per Yves Duchâteau	24 - 25
Inicis ceretans del moviment esperantista català, per Hèctor Alòs i Llibert Puig	26 - 27

CULTURES D'ARREU DEL MÓN

Occitània e Catalonha dins lo vent grand de l'istòria, per Miquèl Ruquet	28 - 29
II Festival Transfronterer de Dansa i Música 2008, per Lluís Casadellà i Gentil Puig	30

APUNTS DE LECTURES

Apunts de lectures	31
Contraportada: L'Auca de la Rajola (resumida)	32

Contactes i correspondència revista Vallespir:

CCCV - 7 Av. G. Clémenceau, i 2 carrer Pierre Camo - 66400 CERET.
Mel: info@portal-vallespir.cat Portal del CCCV: <http://www.portal-vallespir.cat>
Tel: 04 68 87 60 90 - Tel: 00 33 468 87 60 90

PRESENTACIÓ DEL NÚM. 5 DE VALLESPÍR

Paraules del director

Benvolguts lectors, ja som al número 5 de la nostra revista VALLESPÍR d'ençà de l'inici de la 3a època l'any 2005! Ara podem afirmar que no som pas el resultat d'un foc d'encenalls o del caprici d'uns quants irredemptistes il·lusos. Som una realitat, som el que hem fet, i els fets compten més que no pas totes les promeses i les paraules a l'aire. A més, avui podem continuar amb més empena, car els lectors ens envien més propostes de col·laboracions i articles sobre el Vallespir o que interessin als lectors de VALLESPÍR.

No creiem pas que ens estiguem institucionalitzant, però durant la presentació davant una assistència il·lustre de la revista VALLESPÍR a la Biblioteca de Catalunya del carrer del Carme de Barcelona, el mes de juny de 2008, s'ha demostrat que ens volen conèixer; volen saber qui som, què fem i què ens motiva. Així mateix, l'atorgament, el mes de maig passat a Perpinyà (en el marc de Perpinyà, Capital de la Cultura Catalana 2008) del Premi Recercat 2008 al Centre Cultural Català de Vallespir per l'Institut Ramon Muntaner, és un reconeixement oficial que ens honora (Cf. Portal informàtic: www.portal-vallespir.cat). Llegireu un article sobre aquest premi del president de l'Institut Ramon Muntaner en aquest número. També ens ha estimulat la demanda de digitalitzar els tres primers números de la nostra revista VALLESPÍR feta per la senyora Margarida Aritzeta, directora general d'Afers Interdepartamentals de la vicepresidència de la Generalitat de Catalunya. Ara, es podrà baixar la revista d'Internet, imprimir-la o llegir-la en línia des de les biblioteques municipals de Catalunya, a partir de la URL: www.portal-vallespir.cat/revista

D'altra banda, durant l'estiu certs amics ens han demanat de pronunciar-nos sobre la iniciativa parlamentària d'introducció a la Constitució francesa del reconeixement i respecte de les llengües i cultures regionals com a patrimoni de la República, proposta finalment acceptada per una veu de majoria. Constatem que, en aquesta ocasió, ha reaparegut l'oposició a les llengües regionals provinent dels sectors ultrarepublicans, que han trobat un eco a l'Académie de la Langue Française. No oblidem que a l'Article 2 d'aquesta mateixa Constitució s'estipula que el francès és l'única llengua oficial, i que, a més, l'Estat francès encara no ha signat la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries. Més enllà del símbol positiu, pensem, doncs, que és molt soroll per poca cosa. Caldrà esperar canvis més decisius i una evolució més favorable impulsada pel moviment de defensa de les llengües de França i l'aplicació de les orientacions de la Unió Europea. No oblidem que a França existeix una administració hipercentralitzada de fa més de dos segles que no facilitarà gens la descentralització, ni la regionalització ni el respecte de la diversitat lingüística i cultural. Nosaltres continuarem defensant la diversitat dels «ecosistemes» culturals i lingüístics com a patrimoni de la humanitat.

Tornant al contingut d'aquest núm. 5 de VALLESPÍR destaquem, en primer, «Contes Vallespirenchs» d'Esteve Casaponce (1850-1932), en homenatge al nostre passat literari renaixentista, Casaponce fou un dels tres delegats que assistiren al Primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana de Barcelona el 1906; en segon, «Esgarrapades i Pinyols» de Joan Tocabens del Portús, tot representant la creació literària actual. A continuació, comentem la presència de l'Escola de pintura d'Olot a Ceret a final del segle XIX; la recent exposició Marc Chagall del Museu d'Art Modern de Ceret, el centenari de la creació de la secció catalana de l'esperanto a Ceret 1904-2004; un document d'onomàstica dels noms ceretans tot fullejant l'escriptor Anton de Siboune; un text històric de 1520 sobre els camins de transhumància al Vallespir, comentat per Andreu Balent; i per acabar a Cultures d'Arreu del món, presentem la història d'Occitània, la nostra germana gran.

Continuem insistint com sempre en la importància de la difusió de la nostra revista, per això cal que tots els membres del CCCV i tots els vallespirenchs s'hi identifiquin encara més, la facin seva, participant-hi amb articles i propostes de millora, especialment al «Correu del lector» que és la vostra tribuna. Endavant!

NOTA: Pour les lecteurs ayant des difficultés à lire le catalan nous leur proposons de retrouver les textes en français marqués par le pictogramme sur le portail informatique du CCCV: <http://www.portal-vallespir.cat>
Les lecteurs trouveront des résumés en français dans des encadrés en gris.

seguit cap a la font de la Salimandra; mentrestant ell, com si res no era, i sense girar el cap, continuava el seu camí, bo i fent llisar entre els seus dits els grans d'un rosari tan gruixuts com avellanes.

I prou! prou! els lladres van trobar les dobles de quatre. N'hi havia per comprar tota una masia.

Després d'uns alegrets, que ja veieu d'ací estant, i, com els lladres anaven un xic primets de ventre, la primera cosa que els va venir a la idea, quan se van veure amb aquella dinerada, va ser de fer un bon àpat. I és així que un d'ells va ser enviat al poble veí per a comprar-hi tot el que calia per a atipar-se de debó.

Camí fent, el que havia estat llestat com a robuster (reboster) va pensar: «Quan aquells diners seran partits, seran escarnits. Iria molt millor si eren (fossin) tots meus».

Quina en va fer aquell malvat? Quan va haver comprat els viures, va comprar metzines i ne va posar dins la carn, deixant-ne un tros de bo que se reservava per a ell. És clar: si la cosa li reeixia, tenia de ser ric i podria, d'aquella hora endavant, menar la vida d'home honrat.

Més qui pensa amb tot?

Mentres ell era al poble, els dos altres lladres se van dir:

- Fer tres parts d'aquesta moneda seria massa.

- Jo també ho dic.

- I bé, quan el reboster vindrà amb els viures, el matarem i nos menjarem la nostra part i la seua.

- I després irem a mitges, que de terces no en fariem res.

El dit i el fet (dit i fet). Quan el reboster va arribar, els braços carregats de carn, de pa i

de ví, amb una ganivetada el van enviar a l'infern; i, davant mateix del cadavre de llur company, se van menjar tot el recapte que havia portat.

Ja bebien el darrer got de ví i se miraven de reüll els dobles de quatre que anaven a embutxacar, quan van sentir de cop i volta que les tripes se'ls retorcién com si de bell mig del ventre un foc ardent se'ls hagués encès. I amb un quart d'hora de patir com damnats ne van tenir prou, i van caure morts al costat mateix del traïdor que els havia assassinat traïdorament.

Quan cap al tard Sant Antoni va tornar a passar prop de la font de la Salimandra i quan va veure els cossos dels tres lladres, arrodonits a l'entorn dels diners malaïts i tan envejats, va dir entremig de dues aveuries:

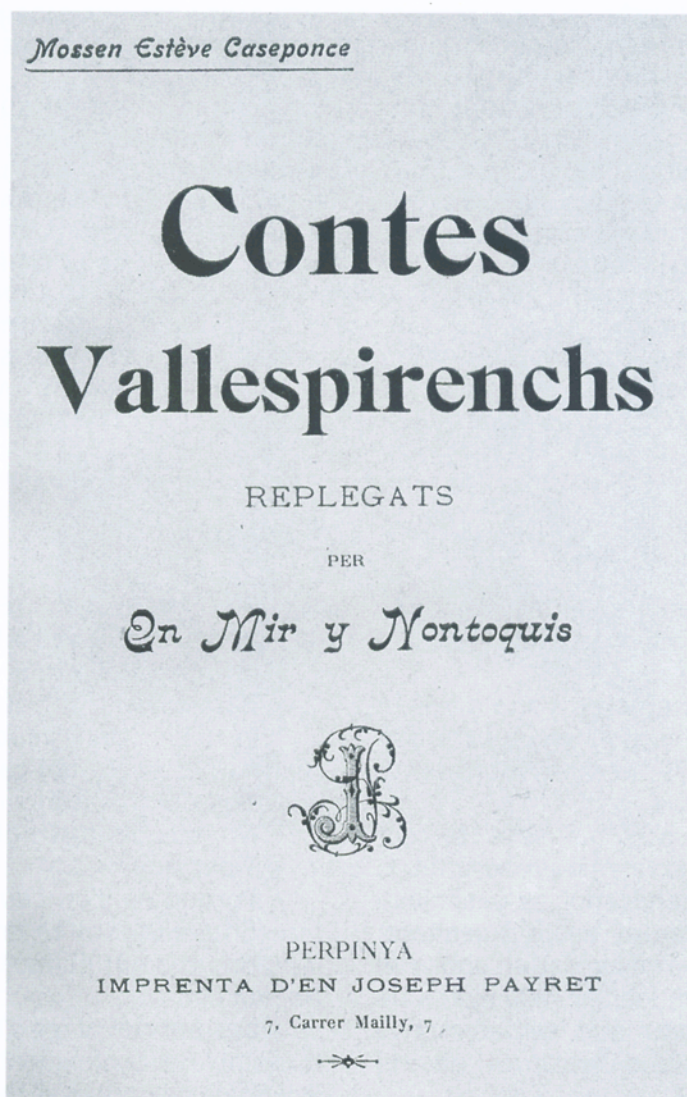
- *Moneda del munt i munt de la mona és cosa tot una.*

Després, va agafar els dobles de quatre, aquella moneda d'or que tantes maldats fa fer, i els va jitar (llençar) dins del forat d'on eixia l'aigua de la font i se'n va anar per les seues, bo i fent lliscar entre els seus dits els grans d'un rosari tan gruixuts com avellanes.

D'aquella hora endavant, la font de la Salimandra va tenir mala nomenada. I d'aquí vé que força gent va creient i dient que les salimandres emmetzinen les fonts; quan pel contrari, la presència d'aqueixos animalots en una aigua corrent és

prova que tothom pot beure'n sense perill. Més que dels animals, malficiem-nos dels homes.

I, cric, crac, el conte és acabat.

Portada original de l'edició de 1907.

MARC CHAGALL I LA CERÀMICA

per Josefina Matamoros, Museu d'Art Modern de Ceret (febrer-maig de 2008)

Marc Chagall és un d'aquells artistes de renom universal dels quals es creu conèixer tot. Exposit regularment, estudiat en el món sencer, la seva obra sembla no tenir cap secret per al gran públic. L'artista és, sens dubte, més complex i múltiple del que sembla i la seva obra de ceramista especialment no ha atret l'atenció de les institucions franceses. Hi ha hagut certament exposicions històriques a la galeria Maeght, els anys 1950 i 1952, o bé a París, en ocasió de *l'Homenatge a Marc Chagall* al *Grand Palais* l'any 1969-70, on hi hagué la revelació d'un conjunt memorable de 92 ceràmiques. Però, aquests últims anys, cal anar a Alemanya i a Holanda per a trobar exposicions de ceràmica de l'artista. Fins i tot a les col·leccions públiques, aquesta obra és pràcticament irrellevant, si exceptem *La creació de l'home*, al Museu Nacional del missatge bíblic Marc Chagall de Niça. A l'espai públic, només a la capella de *Notre-Dame-de-Toutes-Grâces*, a Assy, des de 1957, hi figura una *Travessia del mar Roig*, dedicada per Chagall «en nom de totes les religions». L'any 1990, Sylvie Forestier i Meret Meyer han fet el catàleg d'aquesta obra (...).

Per a Chagall, la qüestió de l'exili i de la recerca d'una terra d'elecció és fonamental. Compromet l'artista, tant a la seva obra com en els seus escrits, en una antologia en la qual la terra de França és constantment associada a l'afirmació de la identitat del pintor. Quan arriba a París, l'any 1922, Chagall ha hagut de reconstituir les etapes de la seva pròpia construcció fent la part de cada estrat de la gènesi de la seva obra. Aquesta introspecció fou l'ocasió d'un balanç i creà alhora l'oportunitat d'un estudi dels motius que constituïrien el vocabulari de la seva inspiració. Parlant de la seva nova terra i de la seva ciutat natal, l'any 1923, a la seva autobiografia, escriu: «La terra que havia nodrit les arrels del meu art era Vitebsk, però el meu art tenia necessitat de París com l'arbre necessita l'aigua». I l'any

1927, en una entrevista, explica: «He vingut a França, amb encara la terra enganxada a les soles de les meves sabates. Passarà temps perquè aquesta terra s'assequi i caigui. Quan això ha passat, independentment de la meua voluntat, m'ha calgut retrobar una altra realitat (...). Quan tots els records de Vitebsk s'han evaporat, he hagut de trobar una altra cosa: és a París que havia somniat i a Amèrica, que he retrobat enriquit, reviscut com si m'hagués calgut renèixer, aixugar les llàgrimes per plorar de nou. Però això només és possible per aquell que ha sabut conservar les seves arrels. Guardar la terra sobre les seves arrels o bé retrobar-ne una altra, és un vertader miracle». La metàfora de la terra expressa, en una permanència que transcendeix les oportunitats del moment, un misatge simbòlic fort.

Malgrat la nacionalitat francesa adquirida l'any 1937, Chagall és obligat, per les lleis de Vichy, a exiliar-se. L'any 1941, se'n va a Nova York i, en el període d'aquest nou desarrelament, la imatge es perpetua. Així l'any 1942, escriu a *Départ*:

«Ja no tinc a la terra cap lloc on anar, vers on viatjar?» (...)

i el mateix any escriu a: *En mer*:

«He vingut en vaixell per a acomiadar-me de vosaltres. La meua terra l'heu ocupada».

I l'any 1949, quan decideix retornar a França, creu que fa una elecció que mai més no haurà de lamentar. L'any 1950, escriu a: *Per als artistes màrtirs*:

«Per aquest tros de terra on sóc on més tard hom me jeurà».

Aquest retorn a França marca el temps de la instal·lació en el sud i de l'obra ceràmica, començada l'any 1949 i que durarà fins al 1962, amb una breu represa el 1972. L'any 1951, a Nova York, en el catàleg d'una exposició a la

Chagall, Marc.
La Promenade
(1951) vase
© Adago. Paris 2007.

EL JOVE VIOLONCEL·LISTA DE CERET FRANCESC RAGOT

Una entrevista de la revista «VALLESPÍR»

VALLESPÍR FA AVUI UNA ENTREVISTA, NO PAS A UNA FIGURA CONFIRMADA I AMB MOLTA EXPERIÈNCIA, COM HO HEM FET ANTERIORMENT AMB AMÀLIA VARGAS O MAX HAVART, SINÓ A UN JOVE MÚSIC QUE ÉS CERTAMENT UNA PROMESA QUE ENS OMPLE D'ESPERANÇA. ES TRACTA DEL JOVE VIOLONCEL·LISTA I DIRECTOR D'UN CONJUNT DE CORDA DE CERET, FRANCESC RAGOT I ALQUEZAR. FRANCESC CULTIVA UNA ATRACCIÓ ESPECIAL PER LA TERRA DE LA SEVA MARE ARAGONESA, L'ARAGÓ, ON HA CREAT UN FESTIVAL DE MÚSICA QUE ELL ANIMA CADA ESTIU. HEM POGUT APECIAR-LO A L'ABADIA D'ARLES DE TEC EL 21 DE SETEMBRE DE 2008, EN EL MARC DEL DIA DEL PATRIMONI, I DEL II FESTIVAL TRANSFRONTERER DE DANSA I DE MÚSICA, A UN CONCERT DE MÚSICA TRADICIONAL CATALANA. PER AQUEST MOTIU, I PERQUÈ LA SEVA VÀLUA AFEGEIX PRESTIGI A LA NOSTRA CULTURA, HEM VOLGUT PRESENTAR-LO ALS LECTORS DE VALLESPÍR.

Vallespir: Podeu comentar-nos quina ha estat la vostra formació musical?

F. Ragot: He començat els meus estudis musicals al Conservatori de Perpinyà. Durant 10 anys, he assistit als cursos de solfeig, de violoncel, de música de cambra i a les classes d'orquestració. Els professors que m'han format i que m'han animat a esdevenir un músic professional són Bruno Février, pel violoncel; Michel Lefort, per la música de cambra, i no oblidó el director de l'època Robert Druet, ni Michel Peus, que sempre m'ha encoratjat. Després d'haver obtingut 3 medalles d'or (3 primers premis d'avui), he marxat a París per a continuar els meus estudis a l'Escola Nacional de Música d'Aulnay-sous-Bois i al conservatori de Rueil Malmaison. Vaig tenir grans professors, com Philippe Müller, Jean Huchot, i Roland Pidoux que m'han guiat durant alguns anys. Abans de començar a viure de la música, vaig decidir de perfeccionar-me al *Royal College of Music* de Londres, prop de Christopher Bunting on vaig tenir la sort d'ésser seleccionat entre cent candidats pel concurs d'entrada. El que em va atreure cap a aquesta escola, a més de la reputació mundial, és que Christopher Bunting, que hi ensenyava el violoncel, havia estat alumne del gran violoncel·lista i compositor català Pau Casals, que és per a nosaltres, els músics, la més gran referència.

Vallespir: Heu participat en l'Orquestra de Cambra de l'Empordà amb Carles Coll, ho podeu comentar?

F. Ragot: Sí, després d'haver acabat els meus estudis, vaig passar un concurs a Figueres, per a entrar a l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. He treballat amb aquesta formació durant set anys. Gràcies a aquesta experiència he pogut projectar-me als cinc continents, amb l'orquestra, però també com a solista. Vaig conèixer moltes personalitats, compositors, i vaig descobrir moltes obres del repertori de l'Orquestra de Cambra, que és un conjunt que actua molt (de 120 a 150 concerts per any), però va arribar un moment en el qual

vaig preferir treballar tot sol algunes obres amb més profunditat. Vaig separar-me de l'Orquestra amb la qual he après moltes coses i de la qual guardo un molt bon record. Va ésser una època important de la meva vida musical.

Vallespir: Heu creat *Formacions a Corda dels Països Catalans*, quan va ser i per què aquest títol?

F. Ragot: Fa més de 10 anys, amb músics instal·lats a Catalunya Principat, hem creat les formacions «Mare Nostrum Musicae». Al principi, havíem muntat aquests conjunts per a animar casaments, comunions, i intervenir durant els banquetes de societats. Molt de pressa, ens han remarcat. Especialment, els responsables de festivals en els quals érem invitats. Un d'aquests primers concerts importants tingué lloc a Aix de Provença, l'any 1994, en el marc del «Festival Off» (Avui Festival «Coté Cour») i d'ençà d'aleshores, hi hem actuat unes set vegades. Fa dos anys, vàrem decidir de precisar el nostre origen geogràfic canviant

Francesc Ragot amb Jordi Savall.

PREMI RECERCAT 2008 AL CENTRE CULTURAL CATALÀ DEL VALLESPÍR

per Josep Santesmasés i Ollé

President de la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana, vicepresident segon de l'Institut Ramon Muntaner

Per explicar bé les coses a vegades cal anar una mica lluny. L'any 1992, amb el suport d'una trentena de centres, es creava la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana (CCEPC), una associació de caràcter federatiu que havia de procurar difondre les activitats i les publicacions dels centres d'estudis, fomentar línies de recerca; crear canals de comunicació entre els investigadors; estimular la relació entre els centres i les universitats; organitzar congressos i jornades; promoure la presència pública dels centres, establir relacions amb les administracions. Al cap de 16 anys, el balanç és netament positiu, seria llarg especificar-ho, però hi ha una xifra evident: hem arribat als 100 centres associats. Centres del Principat, de les Illes, del País Valencià, de la Franja, d'Andorra i de l'Alguer. Ens falta encara algun centre o associació de la Catalunya del Nord que ens serveixi per establir un pont sòlid per a vehicular comunicació, coneixences i projectes, entre tots els territoris de parla catalana.

L'any 2003 uns acords llargament treballats entre la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana i la Generalitat de Catalunya varen permetre la creació de l'Institut Ramon Muntaner, Fundació Privada dels Centres d'Estudis de Parla Catalana, (IRM) amb paritat de patrons per les dues parts i un finançament important per part de la Generalitat. L'aparició en escena de l'IRM ha estat fonamental, ha permès desenvolupar projectes, crear eines importants de difusió, reforçar les activitats de la CCEPC, organitzar jornades, crear línies de suport per als centres, etc. Des de l'any 2003

l'IRM i la CCEPC treballen colze a colze, per a donar suport a aquesta gran aportació que des dels diversos territoris, des dels centres d'estudis i associacions similars, contribueixen a l'enriquiment de la cultura catalana.

Una de les activitats creades a partir de la constitució de l'IRM va ser la «Jornada de Cultura i Recerca Local RECERCAT» que es celebra anualment en el marc de la població designada com a Capital de la Cultura Catalana. Una jornada per a mostrar a la societat les aportacions territorials dels centres d'estudis, per a propiciar coneixences, contactes i col·laboracions entre els centres d'estudis de tots els territoris. El RECERCAT consisteix en una fira dedicada als centres d'estudis, amb una mostra de les seves publicacions, presentació de diverses exposicions, conferències, taules rodones i finalment el lliurament dels premis RECERCAT, un premi a una persona vinculada a un centre, i un dedicat a un centre d'estudis, que és el que va rebre el Centre Cultural Català del Vallespir. El premi el decideix el jurat a partir de les propostes que trameten els centres d'estudis. El jurat va considerar oportú concedir-lo al Centre Cultural del Vallespir per la seva interessant proposta d'estructuració territorial, d'aglutinació de les entitats culturals de les poblacions del Vallespir, com una aposta cap al futur. Cal esperar que el premi serveixi d'estímul en el treball en favor de la cultura catalana i que també sigui un punt de sortida per a construir un pont de trobada entre els centres i les associacions del Vallespir, de la Catalunya del Nord i la resta de territoris de parla catalana.

D'esquerra a dreta: Sr. G. Halimi, regidor de Cultura de l'Ajunt. de Perpinyà; Sr. G. Puig; Sr. J.M. Tresserres, conseller de Cultura de la Generalitat; Sr. P. Alduy, batlle de Perpinyà; Sr. J.S. Cid, i Sr. J. Santesmasés.

cat a un centre d'estudis, que és el que va rebre el Centre Cultural Català del Vallespir. El premi el decideix el jurat a partir de les propostes que trameten els centres d'estudis. El jurat va considerar oportú concedir-lo al Centre Cultural del Vallespir per la seva interessant proposta d'estructuració territorial, d'aglutinació de les entitats culturals de les poblacions del Vallespir, com una aposta cap al futur. Cal esperar que el premi serveixi d'estímul en el treball en favor de la cultura catalana i que també sigui un punt de sortida per a construir un pont de trobada entre els centres i les associacions del Vallespir, de la Catalunya del Nord i la resta de territoris de parla catalana.

AUCA DE LA RAJOLA

La rajola i l'origen de les auques

TEXT RAMON CUÉLLAR I SORRIBES, 2007

Generalitat de Catalunya

CONSEIL REGIONAL LANGUEDOC-ROUSSILLON

CONSEIL GENERAL PYRÉNÉES ORIENTALES

CERET LA CREATIVE

PRATS DE MOLLÓ

SANT LLORENÇ DE CERDANS

1- La rajola catalana té molt de gust i té fama

2- És quadrada la rajola i el motiu té una vora

3- Cada peça és decorada acabant-la vidriada

4- Cada artesà ceramista, té un bon fonament d'artista

5- Amb temàtica floral, heràldica o animal

6- Amb Mares de Déu o sants, o els oficis artesans

7- Els oficis són pintats per rajolers molt trempats

8- Un ferrer, un capellà, un traïner o un manyà

9- El músic, el sabater, el pagès i el rajoler

10- També és tradició pintar cada afició

11- El pescador, el dansaire, el pintor i el boletaire

12- «Déu vos guard» es pot trobar i «Au Maria» per saludar

13- Amb boniques capelletes que els devots mantenen dretes

14- Tot rajoler fa el que vol, per un rellotge de sol

15- Just sis parells de rajoles, un bon dibuix i dotze hores

16- Hi ha finques amb grans murals amb bells motius ben banals

17- I frases molt ben pensades, escrites moltes vegades

18- «Aquí hi viu un català» «Benvinguts, us cal trucar»

19- L'art és vistós d'allò més amb rajoles pels carrers

20- S'hi pot llegir poesia, en rajoles tot fent via